

РЕШЕНИЕ

№ 2909

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Елка Атанасова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1801** по описа за **2022** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закон за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. М. Н., [населено място], чрез процесуалния си представител адв. В. И., срещу РЕШЕНИЕ от 29.12.2021 г., постановено по НАХД № 657 по описа на Софийския районен съд, с което е изменено наказателно постановление /НП/ № 501649-0125846/27.03.2020 г., издадено от началник на отдел „Оперативни дейности“-С. в Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С. град, с което на М. М. Н., на основание чл. 185, ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева за нарушение по чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н18/13.12.2006 г., за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства /Наредба № Н-18/13.12.2006 г./, като намалява размера на наложената санкция от 1000 лв. на 300 лв., което е законоустановения минимум.

Касаторът излага съображения, че обжалваното решение е необосновано, неправилно, незаконосъобразно и постановено в нарушение на материалните и процесуалните правила на закона. Твърди се, че с обжалвания съдебен акт е нарушено правото на защита на жалбоподателя, доколкото не са обсъждани представените възражения. Заявява се, че касаторът попада в обхвата на чл. 4, ал. 2 и чл. 5 от Наредба Н-18, поради

което е освободена от задължението да регистрира оборотите от продажби в търговския обект чрез фискално устройство. На следващо място се твърди, че нито в АУАН, нито в НП е констатирано дали реално са извършвани продажби на продукти. С оглед изложеното касаторът моли да бъде отменено решението на районния съд, ведно с отмененото с него НП.

Ответникът по касационната жалба – ЦУ на НАП - С., чрез юрк.И. оспорва касационната жалба. Моли решението на въззивната инстанция да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП счита, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

В производството пред СРС е установено, че на 19.10.2019 г. в 14:00 часа, във връзка с издадена Заповед за налагане на ПАМВ № ФК-С72-0396514/04.10.2019 г. е извършено посещение на адрес [населено място], пазар „Д. П.“, сергия № 32 и сергия № 33, стопанисвани от жалбоподателката М. М. Н. и на които сергии органите по приходите били залепили СТОП лепенка на НАП. При проверката на място, проверяващия екип установил, че М. Н. извършва търговска дейност – продажба на плодове и зеленчуци върху посочените сергии, без да е изпълнила задължението си да въведе в експлоатация и използва регистрирано в НАП фискално устройство от датата на започване на дейността си в обекта.

При тези обстоятелства, административният орган е приел, че М. Н. е извършила нарушение на чл.7, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г., 1 в резултат на което е издаден АУАН 0125846/19.10.2019г., а въз основа на него е издадено и атакуваното НП.

Касационната инстанция напълно споделя подробните и аргументирани съображения на СРС. Всяко едно от направените възражения, свързани с компетентността, процесуални и материални нарушения, подробно е било разгледано. Същите доводи се правят и с касационната жалба. Съставът споделя констатацията на СРС, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел, че при съставянето на АУАН и процесното НП не са били допуснати съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на санкционираното лице.

Касационната инстанция напълно споделя доводите на въззивния съд, като е приел, че както в АУАН, така и в НП посочената за нарушена норма е тази на чл.7, ал.1 от Наредбата Н-18 от 13.12.2006г., касаеща изискването за въвеждането и монтирането на ФУ.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба Н-18/2006 г. всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги в или от търговски обект

чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги. Според чл. 7 от Наредбата, лицата по чл. 3 са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Съгласно чл. 118, ал. 1 ЗДДС всяко регистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Според санкционната разпоредба на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС извън случаите по ал. 1 на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв.

Настоящият състав намира, че НП № № 501649-0125846/27.03.2020г., е издадено при правилно квалифицирано нарушение на основание чл.118, ал.2 от ЗДДС във вр. с чл.7 ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. като ангажираната отговорност на лицето съответства на приложената санкционна норма по чл.185, ал.2 от ЗДДС. Съобразно чл.7, ал.1 – 2 от Наредбата лицата по чл. 3 са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта, като не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по чл. 3 без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в наредбата. Посочената разпоредба е точна, ясна и съдържа конкретно правило за поведение към съответните субекти. От събраните по делото доказателства, безспорно се установява, че лицето е извършило нарушение на чл.7, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от МФ /Наредба № Н-18/13.12.2006г.. При това се формира извод, че нарушението и неговият извършител са установени безпротиворечиво, посочени са датата и мястото на извършване на деянието, обстоятелствата, при които е извършено, и законните разпоредби, които са нарушени. Спазени са разпоредбите на чл. 42, т. 3-5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-6 ЗАНН, като не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените.

След като проверяваният обект има характеристиките на търговски обект, то съгласно Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства лицето е следвало да монтира, въведе в експлоатация и използва регистрирано в НАП фискално устройство, чрез което да отчита извършените продажби на стоки в обекта чрез издаване на фискална касова бележка. Между страните не се спори, че към датата на проверката на 19.10.2019 г. такава ФУ в обекта не е било налично, поради което съдът намира, че М. Н. е нарушила нормативно установения ред за отчитане и регистриране на продажби по чл. 7, ал. 1 от Доказателства оборващи констатациите на органите по приходите отразени в протокола по чл. 50, ал. 1 от ДОПК не са ангажирани от страна

на жалбоподателя в настоящото производство, а именно относно изпълнението на предписанията в чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ изисквания. цитираната Наредба.

Настоящия съдебен състав не споделя възражението на касатора, че наказаното лице попада в обхвата на чл.4, т.2 от Наредба Н-18/2006г.. Изключенията от задължението за регистриране на продажбите чрез ФУ са посочени в чл. 4 и 5 от Наредба № Н-18/2006 г., като съгласно чл. 4, т. 2 не са задължени да регистрират извършваните от тях продажби в търговски обект чрез ФУ/ИАСУТД физически лица, които извършват продажби на собствена и непреработена селскостопанска продукция, които не са търговци по смисъла на [ТЗ](#), с изключение на продажби във или от търговски обекти в лицензираните стокови борси, тържища или пазар на производители по смисъла на [Закона за стоковите борси и тържищата](#) или закрити помещения, като магазин, склад или други подобни. Следователно - за да е налице визираното изключение е необходимо ФЛ, извършващо съответната продажба, да не е регистрирано като търговец, да продава собствена или непреработена селскостопанска продукция, търговският му обект по смисъла на [§ 1, т. 41 от ДР на ЗДДС](#) да не се намира на територията на лицензирана стокова борса, тържище или пазар на производители, както и този търговски обект в или от който се извършват продажбите да не е и да не се намира в закрито помещение, като магазин, склад или други подобни. С други думи казано, уреденото в чл. 4, т. 2 от Наредба № Н-18/2006г. изключение от общото правило на чл. 3 се реализира при наличието на две положителни и две отрицателни предпоставки, като съответно липсата на някоя от положителните, респективно наличието на някоя от отрицателните предпоставки възпрепятства приложението на нормата на чл. 4, т. 2 от Наредба № Н-18/2006 г., при което лицето, като такова по смисъла на чл. 3 от наредбата е длъжно да монтира, въведе в експлоатация и използва регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта.

По делото не са ангажирани доказателства, в подкрепа на твърдението на касатора за приложимост на визираното в чл. 4, т. 2 от Наредба № Н-18/2006 г. изключение от общото правило на чл. 3, ал. 1 от наредбата. Съдът приема, че остават недоказани фактите, свързани с вида на предлаганата продукция, както и вида на мястото, на което се намира търговския обект на жалбоподателя.

Правилно СРС е приел, че не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. При „формално нарушение“, същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоположен резултат извън самото деяние. Приложението на чл. 28 от ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която деянието е застрашило конкретните обществени отношения. В настоящия случай нарушението не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от същия вид. Предвид изхода от спора – трябва да се уважи и претенцията на юрк.И. за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80лв., определено по реда на чл.37, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ и във връзка чл.63, ал.3 от ЗАНН.

По изложените съображения и на основание чл.222 ал.2 от АПК, Административен съд София-град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.12.2021 г., постановено по НАХД №657 по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА М. М. Н. да заплати на ТД на НАП-С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.